

MONOGRAFIA
POKONFERENCYJNA

SCIENCE,
RESEARCH, DEVELOPMENT #30

Economy. Management.

State and Law

Czestochowa

29.06.2020- 30.06.2020

U.D.C. 004+62+54+66+082

B.B.C. 94

Z 40

Zbiór artykułów naukowych recenzowanych.

(1) Z 40 Zbiór artykułów naukowych z Konferencji Międzynarodowej Naukowo-Praktycznej (on-line) zorganizowanej dla pracowników naukowych uczelni, jednostek naukowo-badawczych oraz badawczych z państw obszaru byłego Związku Radzieckiego oraz byłej Jugosławii.

(30.06.2020) - Warszawa, 2020.

ISBN: 978-83-66401-56-3

Wydawca: Sp. z o.o. «Diamond trading tour»

Adres wydawcy i redakcji: 00-728 Warszawa, ul. S. Kierbedzia, 4 lok.103

e-mail: info@conferenc.pl

Wszelkie prawa autorskie zastrzeżone. Powielanie i kopiowanie materiałów bez zgody autora jest zakazane. Wszelkie prawa do artykułów z konferencji należą do ich autorów.

W artykułach naukowych zachowano oryginalną pisownię.

Wszystkie artykuły naukowe są recenzowane przez dwóch członków Komitetu Naukowego.

Wszelkie prawa, w tym do rozpowszechniania i powielania materiałów opublikowanych w formie elektronicznej w monografii należą Sp. z o.o. «Diamond trading tour».

W przypadku cytowań obowiązkowe jest odniesienie się do monografii.

Publikacja elektroniczna.

«Diamond trading tour» ©

Warszawa 2020

ISBN: 978-83-66401-56-3

Redaktor naukowy:

W. Okulicz-Kozaryn, dr. hab, MBA, Institute of Law, Administration and Economics of Pedagogical University of Cracow, Poland; The International Scientific Association of Economists and Jurists «Consilium», Switzerland.

KOMITET NAUKOWY:

W. Okulicz-Kozaryn (Przewodniczący), dr. hab, MBA, Institute of Law, Administration and Economics of Pedagogical University of Cracow, Poland; The International Scientific Association of Economists and Jurists «Consilium», Switzerland;

С. Беленцов, д.п.н., профессор, Юго-Западный государственный университет, Россия;

Z. Čekerevac, Dr., full professor, «Union - Nikola Tesla» University Belgrade, Serbia;

Р. Латыпов, д.т.н., профессор, Московский государственный машиностроительный университет (МАМИ), Россия;

И. Лемешевский, д.э.н., профессор, Белорусский государственный университет, Беларусь;

Е. Чекунова, д.п.н., профессор, Южно-Российский институт-филиал Российской академии народного хозяйства и государственной службы, Россия.

N. Yuriychuk, Ph. D in Pedagogics, Assistant Professor, Assistant Professor at the Chair for Ukrainian Linguistics and Methods of Education SHEI «Pereiaslav-Khmelnytskyi State Pedagogical Hryhorii Skovoroda University», Ukraina

KOMITET ORGANIZACYJNY:

A. Murza (Przewodniczący), MBA, Ukraina;

A. Горохов, к.т.н., доцент, Юго-Западный государственный университет, Россия;

A. Kasprzyk, Dr, PWSZ im. prof. S. Tarnowskiego w Tarnobrzegu, Polska;

A. Malovychko, dr, EU Business University, Berlin – London – Paris - Poznań, EU;

S. Seregina, independent trainer and consultant, Netherlands;

M. Stych, dr, Uniwersytet Pedagogiczny im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie, Polska;

A. Tsimayeu, PhD, associate Professor, Belarusian State Agricultural Academy, Belarus.

I. Bulakh PhD of Architecture, Associate Professor Department of Design of the Architectural Environment, Kiev National University of Construction and Architecture

Recenzenci:

L. Nechaeva, PhD, Instytut PNPU im. K.D. Ushinskogo, Ukraina;

М. Ордынская, профессор, Южный федеральный университет, Россия.

ОСОБЛИВОСТІ КАДРОВОЇ ПОЛІТИКИ В ТУРИСТИЧНІЙ ІНДУСТРІЇ УКРАЇНИ

Марченко О. А., Чеснокова С. О.6

РЕАЛІЗАЦІЯ МЕХАНІЗМІВ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ РОЗВИТКОМ МОРСЬКИХ ПОРТІВ УКРАЇНИ

Габ О. Г., Корощенко М. М.9

ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕМІЩЕННЯ ЧЕРЕЗ МИТНИЙ КОРДОН УКРАЇНИ ЮВЕЛІРНИХ ПРИКРАС

Дмитрик А. Б., Попович Н. 13

INTEGRATED URBAN DEVELOPMENT PROCEDURE FOR MULTI-STOREY HOUSING CONSTRUCTION

Shafeeva E.I..... 16

ADMINISTRATIVE-LEGAL REGULATION OF OFFENCES AGAINST PROPERTY RIGHTS

Myronets O.M., Shyrkin V.T., Shuba D.Yu. 19

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ЗАХИСТУ ЕКОНОМІЧНИХ ІНТЕРЕСІВ АГРОБІЗНЕСУ

Давидюк О. О., Щербата М. Ю., Корощенко М. М.....22

ІННОВАЦІЙНИЙ ПРОВАЙДІНГ МЕХАНІЗМІВ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ В АГРАРНІЙ СФЕРІ УКРАЇНИ

Ковальова О. В., Лівінський А. І.....26

ЕКОЛОГІЧНА БЕЗПЕКА ОРГАНІЧНОЇ ПРОДУКЦІЇ: МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД

Ковальова О. В., Стиренко Л. М.....30

ПРІОРИТЕТИ ЕКОЛОГІЧНОЇ БЕЗПЕКИ В АГРАРНІЙ ПОЛІТИЦІ В КОНТЕКСТІ СПІВРОБІТНИЦТВА УКРАЇНИ ТА КИТАЮ

Баян А. В., Гришова І. Ю.....33

**ЗАГАЛЬНО-ТЕОРЕТИЧНИЙ АСПЕКТ ПРАВОВОГО
РЕГУЛЮВАННЯ ПРОХОДЖЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ
В УКРАЇНІ**

Грищук А. Б., Проць І. М.....37

**ДИСТАНЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ У ДЕРЖАВНІЙ СЛУЖБІ:
ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ**

Проць І. М., Грищук А. Б.....42

**FEATURES OF FORMATION OF ADVERTISING STRATEGY
OF MULTI-NATIONAL ENTERPRISES, TAKING INTO ACCOUNT
CULTURAL FACTORS**

Varlamova M.L., Shkurat M.Ye.....47

ОСОБЛИВОСТІ КАДРОВОЇ ПОЛІТИКИ В ТУРИСТИЧНІЙ ІНДУСТРІЇ УКРАЇНИ

Марченко Оксана Анатоліївна,

доктор економічних наук, професор кафедри економіки та готельно-ресторанного бізнесу, Мелітопольський державний педагогічний університет імені Богдана Хмельницького м. Мелітополь, Україна

Чеснокова Світлана Олегівна,

студентка спеціальності 051 Економіка, Мелітопольський державний педагогічний університет імені Богдана Хмельницького м. Мелітополь, Україна

Ключові слова: кадрова політика, туристична індустрія, конкурентоспроможність підприємства, туристичний продукт.

Keywords: personnel policy, tourism industry, competitiveness of the enterprise, tourist product.

В Україні та її регіонах сформовано не зовсім висококваліфікований кадровий корпус працівників туристичних та готельно-ресторанних підприємств. Світовий досвід свідчить, що для просування національного туристичного продукту на зовнішньому ринку потрібна централізована діяльність у цьому напрямі за організаційної та фінансової підтримки держави. Адже окремо взята фірма чи асоціація, підприємство або навіть кластер не може широко масштабно рекламувати національний туристичний продукт [1].

Відсутність українських представництв туристичних підприємств за кордоном призводить до виникнення певного кола проблем, з якими стикаються українські ту-

роператори. Зокрема, більшість громадян зарубіжних країн до цього часу ототожнює Україну та Росію, внаслідок чого туристичні ресурси України не беруться до уваги, а Україна як туристична держава мало відома. Це підтверджує підготовлений СОТ прогноз, згідно з яким у десятку країн – лідерів туризму в 2020 р. увійдуть такі країни: Китай, США, Франція, Іспанія, Гонконг, Італія, Велика Британія, Мексика, Російська Федерація, Чеська Республіка.

Про Україну взагалі мова не йде, незважаючи на її потужний туристичний потенціал. Не налагоджено розповсюдження інформації щодо інвестиційної туристичної привабливості України. Це не сприяє збільшенню потоку туристів, які б

бажали відвідати нашу країну, та відповідно не дозволяє підвищити завантаження підприємств готельного господарства. Планується розширити систему інформування щодо туристичних можливостей України через засоби Інтернету, телеканалами провідних туристичних систем. Важливим є державна підтримка участі вітчизняних туроператорів у престижних міжнародних ярмарках, салонах та біржах [1].

Велику роль у конкурентоспроможності туристичного бізнесу відіграє кадрова політика. Підготовка кадрів для туристичних підприємств традиційно була пов'язана лише з підвищенням кваліфікації працюючих, що за відсутності базової освіти не вирішувало кадрової проблеми. Чисельність працівників туристичної галузі України становить близько 100 тис. чол., а з урахуванням інших галузей національного господарства (транспорт, торгівля, зв'язок тощо) туризм надає роботу 1,8 – 2 млн. чол. [2].

Розвиток туристичних підприємств в Україні як фактор формування регіональної економіки обумовлює необхідність створення галузевої системи підготовки та підвищення кваліфікації туристичних кадрів, яка б виховувала фахівців, здатних в умовах конкуренції працювати індивідуально та продук-

тивно. Це далеко не повний перелік заходів, які сприяли динамічному розвитку туристичної індустрії, послідовному збільшенню обсягів надання послуг без залучення коштів з державного бюджету. Крім того, незважаючи на соціально – економічні труднощі останніх років, туристична індустрія України стала тією галуззю, яка з року в рік стабільно нарощує обсяги виробництва туристичного продукту. За розрахунками, проведеними згідно з рекомендаціями СOT, обсяг споживання товарів і послуг туристичної та інших галузей економіки, забезпечений внутрішніми та міжнародними туристичними потоками, становив у 2018 р. близько 35 млрд. гривень [3].

Конкурентна боротьба посилюється, коли туристичні продукти туристичних підприємств недостатньо диференційовані. Диференціація туристичного продукту має можливість урізноманітнювати конкурентну боротьбу через їх примушування шукати нові шляхи підвищення якості туристичних послуг. Конкурентна боротьба має тенденцію до посилення, коли вихід із ринку стає дорожчим, ніж продовження конкуренції. Ці та інші фактори і їх реальний прояв переконливо свідчать, що конкурентне середовище на туристичному ринку

повинно бути предметом самостійного вивчення і оцінки, а відносини між суб'єктами ринку, які складаються в ході конкурентної боротьби і визначають інтенсивність конкуренції, є важливим напрямом діяльності туристичної галузі.

Література

1. Марченко О.А. Трансформації та удосконалення регіональної структури туристичної галузі: монографія/ О.А. Марченко. – Херсон: Айлант, 2014. – 362 с.
2. Статистичний щорічник України за 2018 рік/Відп. за випуск О.А. Вишневська. За ред. І. Є. Вернера. – Київ: Державна служба статистики України, 2019. – 611 с.
3. Marchenko Oksana, Marmul Larysa, Pylypenko Kateryna, Velychko Tetiana, Hranovska Viktoriia. Financial and taxation aspects of tourism activities development/ Oksana Marchenko, Larysa Marmul, Kateryna Pylypenko, Tetiana Velychko, Viktoriia Hranovska// International Journal of Management (IJM), Volume 11, Issue 3, (March 2020). – P. 287–293.

РЕАЛІЗАЦІЯ МЕХАНІЗМІВ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ РОЗВИТКОМ МОРСЬКИХ ПОРТІВ УКРАЇНИ

Габ Олексій Георгійович

Інститут Військово-Морських сил НУ «Одеська морська Академія»

Корощенко Микола Миколайович

Інститут Військово-Морських сил
НУ «Одеська морська Академія»

Одним з конститутивних факторів стратегічного розвитку вітчизняних морських портів відносно перспективи реалізації інноваційних можливостей є структурність вантажопереробки, ціл्लю якої є створення відповідного фундаменту для результативного руху матеріальних потоків на основі використання інноваційного устаткування та технологічного оснащення. Цей вид діяльності безпосередньо пов'язаний з рухом напівфабрикатів, готової продукції, матеріалів, сировини та інше, що виконується на складі, у виробничій зоні, на оптових базах, у терміналах, зокрема морських торговельних портів.

За для аналізу системи вантажопереробки нами проведено дослідження в напрямку оцінки відповідних критеріїв основних морських торговельних портів України. Головні дані для розбору було взято з офіційних інтернет-джерел аналізованих морських портів [1].

Дослідження специфіки ванта-

жообігу вітчизняних морських портів показало, що їх вантажообіг в 2017 році склав 343,1 млрд. ткм, чи 105,8 відсотків від потоку, одержаного 2016 році. Вантажообіг суб'єктів морської транспортної мережі в 2018 році досяг 331,7 млрд. ткм, чи 96,6 відсотків від потоку 2017 року. В 2017 р. цими підприємствами відтранспортовано 635,9 млн. т вантажів, що складає 101,8 відсотків від потоків 2016 року. А в 2018 році відтранспортовано 624,1 млн. т вантажів, що складає 98,0 відсотків від потоків 2017 року. [2]. Динаміка вантажопотоків вітчизняним морським транспортом представлена за даними рисунку 1.

У 2018 році морські порти України перевалили майже 42 млн тон зернових, кукурудзи, що року та іншої сільськогосподарської продукції. Це на 1,8%, або на 0,7 млн тон більше обсягів 2017 року. На другому місці – руда – понад 28 млн тон, що на 2,2 % або майже на 600 тис. тон більше показників

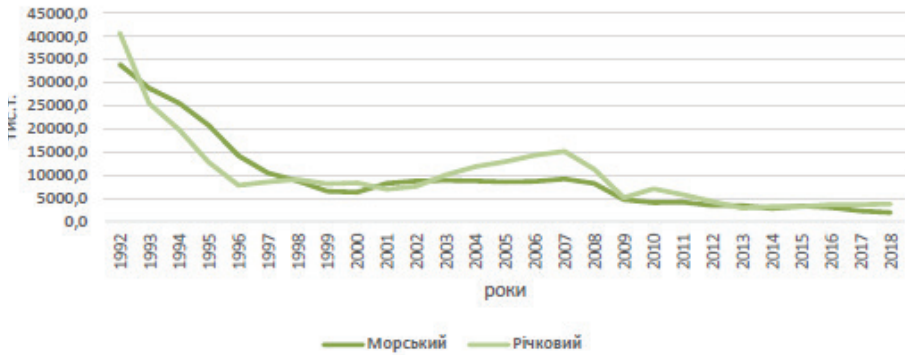

Рис. 1 Динаміка обсягів перевезень морським транспортом України*

*Джерело: побудовано автором на основі [3-6]

2017 року. На третьому – металопродукція – понад 18 млн. тон.. Збільшення у порівнянні з попереднім роком складає 8,5% або 1,26 млн тон. На четвертій позиції – контейнерні вантажі, перевалка яких склала понад 846 тис. TEU, що на 18 % більше, ніж у 2017. Причому основними драйверами зростання вантажообігу за підсумками минулого року стали контейнери і чорні метали, які забезпечили приріст вантажопотоку на 4,318 млн. тон. Зростання обсягу оброблених вантажів відбулося за рахунок збільшення перевезень групи тароштучних вантажів (на 18,8 %), серед яких найбільшого підвищення зазнало перевезення чорних металів та контейнерів (на 1,265 та 3,052 млн. тон.).

Найбільші втрати сталися в перевалці вугілля і будівельних вантажів, де скорочення склало

3,946 млн. тон. Як видно з даних таблиці контейнерні перевезення зростають як стосовно експортних операцій, так і імпортних (на 50 та 34 % відповідно).

Підвищення обсягів оброблених вантажів у більшій мірі сталося за рахунок зростання вантажів, що імпортувалися в країну, які зросли на 16,5 % або на 3,366 млн. тон., на відміну від експортних вантажів, збільшення обробки яких становило 0,5% або 517 тис. тон.

Імпорт товарів через морські порти України торік збільшився на 3,3 млн. тон. – до 23,7 млн. тон. (+16,5 %). Понад 56 % імпорту складають поставки руди (7,6 млн. тон.) та вугілля (5,7 млн. тон.). Суттєво – у 4,3 рази – збільшився імпорт коксу (485 тис. тон.), хімічних та мінеральних добрив – майже у 3 рази до 361 тис. тон. [7,9]

Всього за 2018 рік морські порти України обробили 11654 судна, що на 370 одиниць або на 3% менше, ніж у 2017 році. Результати проведеного вище аналізу стану і показників розвитку морських портів України дозволяють ідентифікувати деструктивні чинники впливу на стратегічний розвиток вітчизняних морських портів. Забезпечення комплексного розвитку морських портів України, проголошене метою, редакція якої наведена в Стратегії розвитку морських портів України на період до 2038 року [4,8] та передбачає здійснення на основі виявлених переваг, умов розвитку портової галузі, проблем її функціонування, викладених у згаданому документі. Разом з тим, коло переваг і проблем морської галузі і, зокрема, функціонування морських портів може бути значно розширене за рахунок систематизації й узагальнення результатів досліджень вітчизняних науковців і практиків. Так, у Пояснювальній записці до звіту про виконання фінансового плану ДП «Адміністрація морських портів України» за 2018 рік [5] відзначається, що чистий дохід за 2018 року склав 6 747 880 тис. грн., що на 1 283 768 тис. грн. (або 84 %) менше планового показника 2018 року та на 885 680 тис. грн. (

або на 12 %) менше фактичного показника 2017 року.

Виходячи з викладеного, виникає потреба в удосконаленні методичного інструментарію ідентифікації конструктивних і деструктивних факторів стратегічного розвитку морських портів України.

Індекс глобальної конкурентоспроможності (The Global Competitiveness Index) аналізує тільки матеріально-технічну базу морських портів, але, на наш погляд, також необхідно враховувати і кількісні показники, такі як експорт, імпорт, транзит, вантажообіг, кількість оброблених суден та інші. Тому, що кількісні показники можуть продемонструвати як ефективно працює портова галузь в цій країні та наскільки рентабельним є порт незважаючи на його технічну оснащеність.

Список літератури:

1. Diachenko O. P., Gab O. G., Marchuk P. V. Adaptive management approach development of sea ports. Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України, 2020. № (2), с. 121-128. Особистий внесок автора: розроблено механізм реалізації адаптивної стратегії інноваційного розвитку морських портів
2. Габ О., Корощенко М. Вантажні морські перевезення України: сучасний стан та перспективи розвитку. Gospodarka cyfrowa i społeczeństwo cyfrowe digital Economy and Digital Society: międzynarodowa konferencja naukowa.

- Wyższa Szkoła Techniczna w Katowicach. (Katowice, 25-26 marca 2019). Katowicach. 2019. S. 235-241.
3. Гришова І. Ю., Дяченко О. П. Державна політика розвитку морських портів України в контексті розвитку міжнародних транспортних коридорів. Інвестиції: практика та досвід. 2019. № 13. С. 5–11. DOI: 10.32702/2306-6814.2019.13.5
 4. Гришова І. Ю., Дяченко О. П. Державна інвестиційна політика розвитку морських портів України. Інвестиції: практика та досвід. 2019. № 11. С. 97–102. DOI: 10.32702/2306-6814.2019.11.97
 5. Гришова І.Ю., Дяченко О.П. Аналітичне забезпечення державної політики розвитку морських портів України. Менеджер. Бюлетень Донецького державного університету менеджменту. 2019. Том 82. №1. С. 5-16
 6. Ніколюк О.В., Гарбовський М.А. Митна логістика в Україні: поняття, проблеми та перспективи розвитку // Сучасний стан галузей національної економіки України: проблеми та шляхи їх вирішення: колективна монографія / за заг. ред. д-ра екон. наук, проф. І.І. Савенка, д-ра екон. наук, доц. І.О. Седікової – Харків: ТОВ “Пром-Арт”, 2018. – 431 с.
 7. Ніколюк О. В., Вітюк А. В. Інноваційні аспекти розвитку морських портів у забезпеченні логістичної інфраструктури України. Ефективна економіка. 2020. № 4. – URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=7814> дата звернення: 24.06.2020). DOI: 10.32702/2307-2105-2020.4.13
 8. Кропивко М.Ф., Ковальова О.В. Сутність кластера як новітньої мережевої організації спільної діяльності в агропромисловому виробництві. Економіка АПК. 2018. № 6. С. 18-30.
 9. Баян А.В. Узгодженість аграрної та регіональної політики як передумова прискорення інтеграції України до світового економічного простору. Економіка АПК, 2013. №11. С. 92-98

ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕМІЩЕННЯ ЧЕРЕЗ МИТНИЙ КОРДОН УКРАЇНИ ЮВЕЛІРНИХ ПРИКРАС

А. Б. Дмитрик

к. ю. н., доцент кафедри адміністративно-правових дисциплін
Львівського державного університету внутрішніх справ

Н. Попович

здобувач вищої освіти юридичного факультету
(Львівський державний університет внутрішніх справ)

В умовах сучасного сьогоднішнього поїздки за кордон не є чимось незвичним і недосяжним. Навпаки, все більше українців, бажаючи отримати яскраві, незабутні враження, віддають перевагу закордонним подорожам та відпочинку на заморських курортах. Тому, збираючись у подорож корисно знати, скільки можна перевозити через кордон грошей чи інших цінностей, аби не виникло проблем із митницею. Зокрема, мова буде іти про правила перевезення ювелірних виробів, що особливо актуально для прекрасної половини людства, яка завжди бажає виглядати чарівною і привабливою на морському узбережжі, а також поповнити свою колекцію прикрас виробами іноземного ювелірного мистецтва.

Прагнення держави зберігати і підтримувати встановлений нею правовий порядок у сфері митного регулювання зумовлює необхідність правової охорони суспільних

відносин, що виникають у процесі або з приводу переміщення предметів через митний кордон України. Для досягнення цієї мети держава запроваджує межу між дозволеним і недозволеним, вимагає від суб'єктів митних правовідносин утримання від дій, здатних порушити встановлені нею загальнообов'язкові правила заборонного типу у сфері державної митної справи [3].

Щоб не опинитися в неприємній ситуації при перетині кордону, уникнути конфіскації виробів і кримінальної відповідальності, необхідно ознайомитися з положеннями Митного кодексу України, в якому зазначені правила вивезення, ввезення та пересилання особистих ювелірних прикрас.

У ст. 365 Митного Кодексу України вказано, що громадяни за умови дотримання вимог цього Кодексу та інших актів законодавства України можуть переміщувати через митний кордон України будь-

які товари, крім тих, що заборонено до ввезення в Україну (у тому числі з метою транзиту) та вивезення з України [1].

Відповідно до норм митного законодавства України, особисті речі, що переміщуються громадянами через митний кордон України у ручній поклажі, супроводжуваному та несупроводжуваному багажі, підлягають декларуванню шляхом учинення дій усно, або за бажанням власника чи на вимогу органу доходів і зборів, письмово, не оподатковуються митними платежами та звільняються від подання документів, що видаються державними органами для здійснення митного контролю.

Як зазначається у ст. 370 Митного кодексу України, особистими речами вважаються, зокрема, особисті прикраси, у тому числі з дорогоцінних металів та каміння, що мають ознаки таких, що були у користуванні [1].

Як передбачає діюче митне законодавство, товари, в тому числі і золоті та срібні ювелірні вироби, персні, сережки, придбані в іншій країні, сумарна вартість яких не перевищує еквівалент 1000 євро, що ввозяться громадянами у ручній поклажі та/або супроводжуваному багажі через пункти пропуску через державний кордон Украї-

ни, відкриті для повітряного сполучення (через аеропорт), та товари, сумарна фактурна вартість яких перевищує еквівалент 500 євро та сумарна вага яких не перевищує 50 кг, що ввозяться громадянами на митну територію України у ручній поклажі та/або супроводжуваному багажі через інші пункти пропуску через державний кордон України (наприклад, морський порт), не підлягають письмовому декларуванню та не є об'єктами оподаткування митними платежами. На таких самих умовах не оподатковуються й інші особисті речі, що ввозяться відповідним транспортом. Разом із тим митник має право попросити вас письмово їх задекларувати [2].

Вищевказана норма застосовується у разі, якщо особа, яка ввозить ювелірні прикраси на митну територію України, в'їжджає в Україну не частіше одного разу протягом однієї доби. З метою забезпечення дотримання цієї умови посадові особи органів охорони державного кордону, які здійснюють паспортний контроль у пунктах пропуску через державний кордон України, безпосередньо в процесі здійснення такого контролю інформують посадових осіб органів доходів і зборів про громадян, які в'їжджають в Украї-

ну частіше одного разу протягом однієї доби. У разі якщо товари в обсягах, що не перевищують встановлених обмежень, ввозяться на митну територію України особою, яка в'їжджає в Україну частіше одного разу протягом однієї доби, такі товари підлягають письмовому декларуванню.

У разі, якщо вартість придбаних товарів перевищує зазначені вище обмеження, але не перевищує еквівалент 10000 євро, дані товари також підлягають письмовому декларуванню та оподатковуються звичайним митом за ставкою 10 відсотків і податком на додану вартість за ставкою, встановленою Податковим кодексом України, в частині що перевищує еквівалент 1000 євро – для перевезення повітряним транспортом, та 500 євро – для перевезення автомобільним та морським видами транспорту у санкціонованих пунктах перетину державного кордону. Загалом доплата становитиме близько 30% «надмірної» суми. Тобто якщо куплена вами каблучка коштує 1010 євро, то сплатити мито доведеться лише з 10 євро. Тобто вам

прийдеться сплатити суму у розмірі близько 3,30 євро.

У будь-якому разі, при покупці будь-яких ювелірних прикрас за кордоном, доцільно зберегти чеки, які засвідчать вартість ваших придбань.

Таким чином, володіючи елементарною інформацією про існуючі законодавчі заборони і обмеження щодо переміщення через митний кордон такої категорії товарів, як ювелірні вироби, можна запобігти виникненню неприємних моментів, які можуть затьмарити враження від закордонної подорожі. І в свою чергу ви так можете заощадити власний час і власні кошти.

Список використаних джерел:

1. Митний кодекс України: Закон України від 13 березня 2012 р. № 4495-VI. Відомості Верховної Ради України (ВВР).2012. № 44-45, № 46-47, № 48. ст.552.
2. Харківська митниця ДФС про порядок переміщення ювелірних виробів через митний кордон України: веб-сайт. URL: <http://kh.sfs.gov.ua/diialnist/ya-mayu-pravo!/354144.html> (дата звернення: 24.06.2020).
3. Яромій І. В. Адміністративно-правовий механізм запобігання та протидії порушенням митних правил в Україні: дис. ... канд. юр. наук: 12.00.07. Дніпро, 2018. 197 с.

INTEGRATED URBAN DEVELOPMENT PROCEDURE FOR MULTI-STOREY HOUSING CONSTRUCTION

Shafeeva E.I.

docent, FSBEI HE Bashkir SAU

Keywords: complex development of the territory, planning project, surveying project, land plots.

Year by year, the available space problem in contemporary urban localities is becoming more and more pressing, as urban population needs new residential areas. Thus, multi-storey housing design and construction is nowadays more preferably implemented in housing clusters, than in urban infill.

The implementation of integrated urban development projects for housing construction, including drawing up area planning documentation, land plot allocation within a designated area, construction of transport, utility, social and other facilities within the assigned land plots in compliance with area planning documents enables to work out modern, high-quality urban habitat and to solve problems arising due to involuntary urban infill.

To start an integrated urban development project, a local authority chooses an undeveloped area, where an upcoming housing estate will appear. Then you need to form a land plot therefrom.

According to the Land Code of Russian Federation, a land plot is real estate represented by a piece of land surface and having characteristic features which define it as a non-fungible thing. Such land plot should be registered with state cadastral bodies by means of cadastral survey. As a result of cadastral survey, an area demarcation plan is drawn up and submitted to Russian Federal Service for State Registration, Cadastral Records and Cartography, which files the cadastral data to the Unified State Register of Real Estate.

When a cadastral number is assigned to the land plot, it becomes a full-fledged player at real estate market. A local authority holds a tender to sell leasehold rights to such land plot. Only legal entities are entitled to bid for the right to enter into a land lease contract for integrated urban development [2].

A winning bidder makes two contracts – a land lease contract and an integrated urban development contract [1].

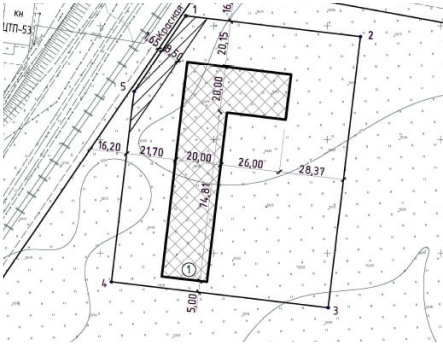

Figure 1. A fragment of an urban development plan of a land plot allotted for housing construction

Upon registration of the leasehold right with Russian Federal Service for State Registration, Cadastral Records and Cartography, a winning bidder (real estate developer) starts the process of integrated urban development, undertaking to mark the area into individual land plots, common land, infrastructure facilities.

The following area planning documents are needed:

- 1) A draft area plan.
- 2) A draft area demarcation plan.

A draft area plan is an urban planning document, determining urban planning pattern, zoning, site development, cultural, social, transport and engineering facilities. That is, the layout of prospective land plots designated for multi-storey housing construction and other social and engineering facilities for neighbourhood improvement is determined for the area. The draft area plan is the

basis for draft area demarcation plans work out.

A draft area demarcation plan is worked out to determine formed and changed land plot boundaries location. Cadastral survey is performed and land plots demarcation plans are prepared basing on an approved demarcation project. The demarcation plans are thereafter submitted to the Federal Service for State Registration, Cadastral Records and Cartography so as to register the land plots with state cadastral bodies.

Urban land development plans are subsequently prepared for previously demarcated land plots. An urban land development plan with a cross-hatched building area is worked out before applying for a construction permit (Fig. 1).

Land-use planning and urban development zoning documents, urban planning standards, area planning documents, the data kept in the Unified State Register of Real Estate, federal state information system of land use planning, federal state urban development information system, as well as the specifications of (technical) connection of capital construction facilities to utility networks are used as data sources for urban land development plan preparation. A multi-storey housing complex construction stage starts when

all the aforesaid documents are prepared.

Bibliography

1. The Land Code of Russian Federation: dated 25 October 2001 № 136-FZ: approved by State Duma on 28 September 2001; approved by the Federal Council on 10 October 2001 // “ConsultantPlus” computer-aided law inquiry system.
2. Urban Development Code of Russian Federation: dated 29 December 2004 N 190-FZ: approved by State Duma on 22 December 2004; approved by the Federal Council on 24 December 2004: // “ConsultantPlus” computer-aided law inquiry system.

ADMINISTRATIVE-LEGAL REGULATION OF OFFENCES AGAINST PROPERTY RIGHTS

Myronets O.M.,

PhD in Law,

National Aviation University

Shyrkin V.T., Shuba D.Yu.,

students,

National Aviation University

Keywords: administrative offences, property rights, offences against property rights, administrative-legal regulation.

Nowadays, offences against property rights are one of the most well-known. Social networks and Internet development generate human activity online for different purposes. Not just communicative or educational, but the business aim is common in our times for computer users. The Internet became a global net for the whole of mankind. In such conditions the protection of property rights is an urgent need, thus the legal regulation of this process is a relevant theme for scientific investigations to understand a state of theoretical background and give really practically useful suggestions.

According to Dorokhina Yu., the current domestic legislation does not fully satisfy the processes that occur during the liability for encroachment on another's property [1].

As a result of the creation of the normative, factual and procedural basis of administrative liability, the state-

power relations regulated by legal norms on the protection of property rights are formed regarding the implementation of administrative penalties and compensation for damages caused to the owner. These administrative-legal relations can be of material and procedural nature [2, p. 68].

In accordance with Chapter 6 of the Code of Ukraine on Administrative Offences "Administrative Offences Encroaching on Property", the legislator determined 7 compositions of offences in this area under Articles 47-51⁴ [3].

Thus, Plugatyr M. considers it possible to divide them into two groups: offences that encroach on state property relations and offences that encroach on property relations in general [4, p. 97].

We consider it possible to support his point of view. Thus, in our opinion, the offences under articles: 47 "Violation of state ownership of sub-

soil”, 48 “Violation of state ownership of water”, 49 “Violation of state ownership of forests”, 50 “Violation of state ownership of wildlife” really encroach on state property. And offences under articles 51 “Minor theft of another’s property”, 51-2 “Violation of rights to an object of intellectual property rights”, as well as a rather new 51-4 “Violation of rights to geospatial data and metadata” can be considered as against as offences property in general.

Obviously, the composition of the last offence reflected the needs of today. Thus, according to Lychenko I., changes in the socio-economic infrastructure of the state, expanding the range of private property, the emergence of new areas of economy, intensification of research and the formation of new objects of intellectual property rights should be reflected in the Code of Administrative Offences of Ukraine. External manifestations of such changes may be the expansion of the range of administrative offences, strengthening of administrative liability for their commission, revision of the system of administrative penalties in accordance with the existing socio-economic changes in the state [2, p. 71-72].

According to Dorokhina Yu., the process of sentencing even for crimes against property contains many contradictions, which are due

to changes taking place in a society, which leads to new problems that need to be constantly analyzed and solutions sought [1].

Expanding the use of alternative sanctions will allow the subject of administrative jurisdiction in the administrative proceedings to take into account all the circumstances of the case, the identity of the offender, his/her financial situation, permanent employment, awareness of the illegality and the ability to voluntarily perform the imposed administrative penalty, other circumstances affecting the possibility of enforcing the decision on the imposed administrative penalty [2, p. 134].

Thus, we agree with the mentioned above, however, we believe that the modernization of modern administrative legislation on legal liability for property offences should take into account the needs of reality, under the influence of various changes in the adaptation of Ukrainian legislation to the requirements of the European Union law.

Literature

1. Дорохіна Ю.А. Злочини проти власності. Теоретико-правове дослідження: монографія. Київ: Київ. нац. торг.-екон. ун-т, 2016. 744 с.
2. Личенко І.О. Адміністративно-деліктні аспекти захисту права власності: монографія. Львів: Львівський державний університет внутрішніх справ, 2011. 216 с.

3. Кодекс України про адміністративні правопорушення: Закон України від 7 грудня 1984 р. № 8073-Х. Відомості Верховної Ради Української РСР. 1984. Додаток до № 51. Ст.1122.
4. Плутатир М.В. Загальна характеристика адміністративних правопорушень, що посягають на власність. Науковий вісник міжнародного гуманітарного університету. Сер.: Юриспруденція. 2015. № 17. Том. 1. С. 97-100.

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ЗАХИСТУ ЕКОНОМІЧНИХ ІНТЕРЕСІВ АГРОБІЗНЕСУ

Давидюк Олександр Олександрович,

к.е.н.

Інститут Військово-Морських сил

НУ «Одеська морська Академія

Щербата Марина Юріївна,

к.е.н.

Одеська національна академія харчових технологій

Корощенко Микола Миколайович

Інститут Військово-Морських сил

НУ «Одеська морська Академія

Актуальним є питанням щодо вдосконалення організаційно-інституційного державного регулювання захисту економічних інтересів аграрного виробництва. Окрім цього передумовами для забезпечення захисту економічних інтересів аграрного виробництва слугуватиме сформована на рівні держави сприятлива, «економічно еквівалентна» ситуація ринкового середовища. Регулююча дія в цьому випадку повинна здійснюватися шляхом проведення гнучкої кредитної, податкової і амортизаційної політики; розширення можливості використання товаровиробниками всіх видів фінансового лізингу; забезпечення науково-обґрунтованого ціноутворення; стимулювання підприємницької діяльності; виділення пріоритетних напрямів галузевого інвестування та ін.

Забезпечення ефективного функціонування і економічної захищеності суб'єктів аграрного виробництва передбачає перетворення інструментів державного регулювання та підтримки у напрямі формування умов для синхронізації стратегій розвитку товаровиробників із стратегічними програмами держави, що визначали відомі вчені – економісти Балян А.В.[2], Ковальова О.В.,[1, 3] Гришова І.Ю.,[7,8] Лупенко Ю. А.,[5] Кропивко М.Ф.,[4] Хаустова В.[6] Ніколюк О.В. [9] Тож, із врахуванням результатів проведеного дослідження, виявлених передумов, встановлених взаємозв'язків, виділених функціональних підсистем, це дозволяє нам сформулювати та навести модель стратегічного забезпечення розширення економічної стійкості на умовах інтегруючої взаємодії держави та середовища

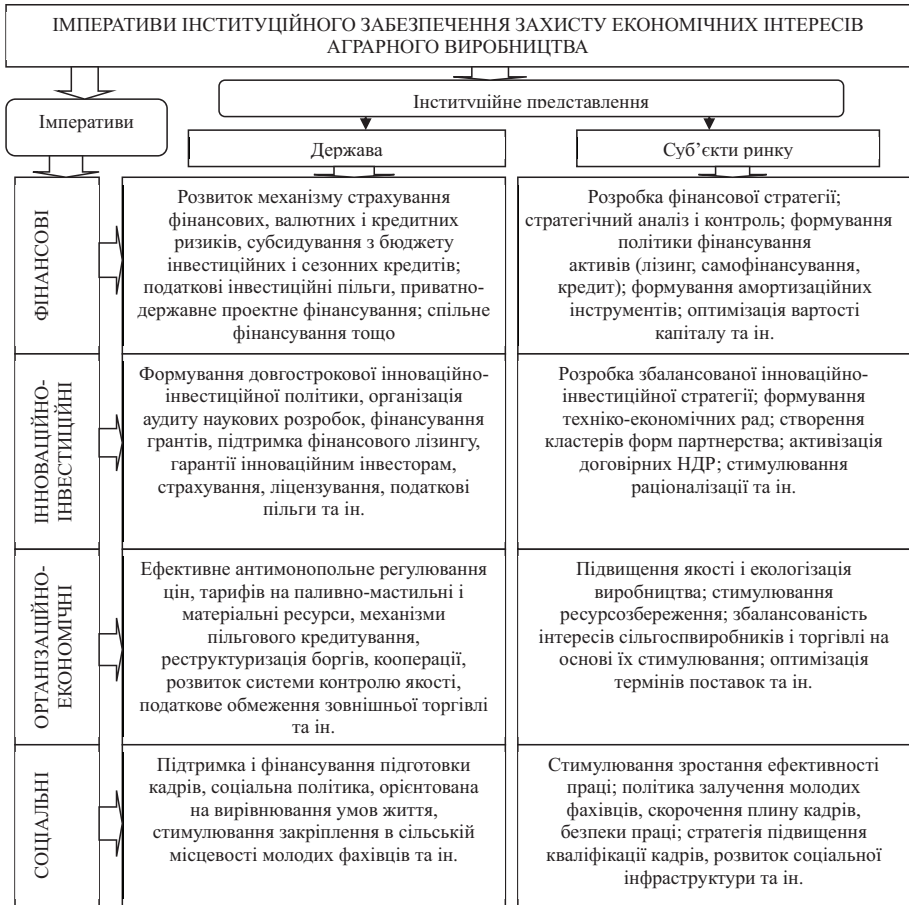

Рис. 1. Структурно-функціональна модель імперативів забезпечення захисту економічних інтересів аграрного виробництва

*Джерело: розроблено автором

агробізнесу (рис. 1).

Запропонована модель передбачає орієнтацію інструментів державної підтримки суб'єктів аграрного виробництва на їх розширене відтворення і забезпечення захисту економічних інтересів, а інструментів державного регулювання – на збереження продовольчої без-

пеки через балансування аграрних, інноваційно-інвестиційних, кон'юнктурних, зовнішньоекономічних і інших напрямів. Її реалізація дозволить синхронізувати стратегічні дії суб'єктів з довгостроковою аграрною політикою держави, кардинально поліпшити умови функціонування аграрного

сектора, істотно прискорити темпи освоєння галузевих інновацій при активній державній підтримці, створить сприятливий інвестиційний клімат і на цій основі значно збільшити обсяги виробництва аграрної продукції при істотному зниженні затрат на її виробництво.

Отже, забезпечення захисту економічних інтересів аграрного виробництва неможливе без здійснення гнучкої системи державної підтримки і регулювання цієї галузі на імперативному організаційно-інституційному рівні. Встановлено, що досягнення бажаного рівня захисту економічних інтересів аграрного виробництва значною мірою визначається обсягами наданої державної підтримки з розрахунку на гривню виручки і на гривню витрат на виробництво і реалізацію аграрної продукції. Виходячи з цього, доцільним для впровадження є механізм розподілу державної підтримки між сільськогосподарськими товаровиробниками з урахуванням внеску даного суб'єкта в загальний результат розвитку галузі, його ресурсний потенціал (за допомогою методів факторного і кореляційно-регресійного аналізу). Його застосування дозволяє підвищити дієвість прямої державної підтримки на основі її адресного надання і ство-

рити сприятливі умови для забезпечення захисту економічних інтересів аграрного виробництва і зростання результативності функціонування як агротоваровиробників, так і аграрного сектора зокрема.

Через існуючі сьогодні проблеми із забезпечення ефективності, результативності та дієвості політики регулювання аграрного сектора національної економіки, слід забезпечити її комплексність в організаційно-інституційному плані. Задля цього потрібно змінювати інституційну структуру системи регулювання, забезпечивши її комплексність (політики, структури) в організаційно-інституційному плані. Потрібно змінювати інституційну структуру системи регулювання, забезпечивши її комплексність (політики, структури) в організаційно-інституційному плані. Потрібно змінювати інституційну структуру системи регулювання, забезпечивши поєднання дій держави з функціями, дією ринку. Важливо враховувати інституційні зміни, які з формального погляду й функціональних підвалин розвитку аграрного виробництва виникли в зв'язку з підписанням Україною Угоди про асоціацію з країнами ЄС, а також створення в рамках цієї Угоди Зони вільної торгівлі з Європейським Союзом. [9] Це зовсім новий аспект розвитку механізмів державної регуляторної політики, які мають розбудовуватися за зо-

всім новими для України інституціональними стандартами. Це перш за усе: створення конструктивного механізму взаємодії аграрного виробництва й держави, розвитку системи інформаційно-консультаційного забезпечення сільських товаровиробників, становлення функціональних саморегулювальних організацій, удосконалення механізму співпраці держави та аграрного виробництва в форматі державно-приватного партнерства. Іншими словами – слід забезпечити удосконалення інституційних засад взаємодії держави та бізнесу в аграрному виробництві України, унормувавши взаємне визнання інтересів.

Список літератури:

1. Ковальова О.В. (2020). Інноваційний інструментарій структурної політики управління розвитком аграрного сектору економіки. Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України, (2), 99-108. <https://doi.org/10.32886/instzak.2020.02.11>
2. Баян А.В. Регіональні особливості інвестиційної діяльності в сільському господарстві. Збірник наукових праць Уманського національного університету садівництва. 2014. №84(2), 207–213.
3. Ковальова О.В. Структурно-організаційні чинники та сучасні тенденції розвитку сільськогосподарської кооперації в Україні. Наукові горизонти, №5 (68), 2018 р. С.3-11
4. Кропивко М.Ф., Ковальова О.В. Сутність кластера як новітньої мережевої організації спільної діяльності в агропромисловому виробництві. Економіка АПК. 2018. № 6. С. 18-30.
5. Лупенко Ю. О. Інтеграція та самоорганізація аграрного бізнесу в умовах децентралізації влади / Ю. О. Лупенко, М. Ф. Кропивко, М. Й. Малік. – К.: ННЦ ІАЕ, 2015. – 444 с.
6. Khaustova V., Kovalova O. Analysis of the Leading Environmental Impacts of Greenhouse Gas Emissions. *Advances in Social Science, Education and Humanities Research*, volume 441, DOI: <https://doi.org/10.2991/assehr.k.200526.043>
7. Гришова І.Ю., Якайтис І.Б. (2018). Державна політика щодо реалізації механізмів управління інноваційним розвитком освіти та науки в Україні. Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України, (2), 87-93. Retrieved із <https://instzak.com/index.php/journal/article/view/770>
8. Хоу Тецянь, Гришова І. Конкурентні війни бізнесу в умовах стрімкого розвитку цифрової економіки та фінансового інжинірингу. Цифрова економіка: тренди та перспективи: матеріали Міжнародної науково-практичної конференції [Тернопіль, 25 жовтня 2018 р.]. Тернопіль: Осадца Ю. В., 2018. С.120-122
9. Gryshova, I., Shabaturova, T., Nikoliuk, O. (2020). Державне регулювання екотуризму в контексті Європейського досвіду. Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України, (1), 126-136. Retrieved із <https://instzak.com/index.php/journal/article/view/1783>

ІННОВАЦІЙНИЙ ПРОВАЙДИНГ МЕХАНІЗМІВ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ В АГРАРНІЙ СФЕРІ УКРАЇНИ

Ковальова Олена Вікторівна,

доктор економічних наук, старший науковий співробітник
Національного наукового центру «Інститут аграрної економіки»
Національної академії аграрних наук України
ORCID 0000-0002-3156-8413
Kovalova.o.v.@gmail.com

Лівінський Анатолій Іванович

доктор економічних наук, доцент
Одеський державний аграрний університет
livinski_69@ukr.net

Ключові слова: інноваційний провайдинг, аграрна політика, державні механізми, стратегія розвитку, інноваційний потенціал.

Затверджена в Українській академії аграрних наук Програма інноваційного провайдингу передбачає створення регіональних агротехнокластерів з виробництва сільськогосподарської продукції, а також іншої високоякісної продукції за передовими технологіями з інвестиційним забезпеченням. Інститутом інноваційного провайдингу розроблені спільні програми на прикладі мережі Академії, програми підприємницької мережі концерну «Віадук» та Агротехнополісу, який зареєстровано Академією. Для регіонів Програма передбачає визначення провайдерів-виконавців програми, які на основі договорів з уповноваженими НААНУ та обласним керівництвом забезпечують реалізацію інноваційно-інвестицій-

них бізнес-процесів. Проте така модель співпраці науки, влади та інноваційного бізнесу на практиці не реалізована. [1] Основними перешкодами формування системи інноваційного провайдингу в Україні можна назвати: недосконалість законодавчої бази (нескоординованість законодавчих актів між собою та їх невідповідність економічній ситуації в країні); відсутність бюджетного фінансування інноваційних перетворень; неефективність стимулів для залучення підприємств в інноваційно-інвестиційний процес; недосконалість правового захисту інтелектуальної власності. Стратегічно в національній аграрній структурі важливою є інформаційна складова – засади й принципи поширення серед виробників, ін-

формації про аграрні новинки в організації ведення бізнесу, технології вирощування сільгоспкультур, виробництва продукції тваринництва. Це є вкрай важливо для розвитку перш за усе невеликих господарств і на цьому потрібно зосередити увагу, активізувавши функцію дорадчих служб. [1,3]

Механізми інноваційного розвитку аграрної сфери досліджують А. Баян[2], І.Гришова[4], М.Малік, П.Саблук, К.Кащук, О.Ніколюк[5], Т.Шабатура[6], В.Хаустова, Т. Гнатєва [9], А.Кравчук, І.Хома, І.Яців та інші.

Проте, інноваційний провайдинг в аграрній сфері потребує розробки адекватних державних механізмів, що повинні спиратись на стратегічне бачення сталого розвитку вітчизняних інституцій.

Цілеспрямоване формування системи інформаційного забезпечення виробників сільськогосподарської продукції і продовольства – це значимий елемент інформаційної політики, на який сьогодні потрібно звернути особливу увагу. Наслідок реалізації заходів інформаційної складової структурної політики – це відповідна результативність інноваційного розвитку галузі, а значить переорієнтація з сировинної на постіндустріальну модель господарювання. [2,4]

Інституційними інструментами здійснення структурної політики є індикативні плани й цільові програми трансформацій, підтримки, стимулювання сфер, функцій економічної системи, галузі, на які спрямовано галузевий вплив. Підвалини та організаційні умови здійснення структурної політики формуються прийняттям необхідних для структурної реформи нормативно-правових актів, створенням забезпечувальної фінансової бази стимулювання й підтримки, що відповідним чином закріплюється до виконання цільовими програмами.

В ринковому середовищі найбільш дієвими вважаються стимуляційні заходи, які спрямовані на підвищення рівня конкурентоспроможності суб'єктів господарювання і підвищення добробуту громад, а також формування ефективних регулятивних структур, яким делеговані окремі функції управління.

Заходи галузевої структурної політики з формування у свою чергу інноваційної моделі, має бути функціонально спрямована на активізацію процесу дифузії інновацій, інтенсифікацію інноваційного розвитку. Відповідне стимулювання інновацій – це важливий, пріоритетний напрям здійснення структурної політики, зокрема щодо формування сприятливого

інноваційно-інвестиційного клімату як умови структурного оновлення економіки галузі. [7,8]

В рамках концепції політики обов'язковим елементом є структурні пріоритети трансформації аграрного сектору до моделі сталого розвитку. Загалом вважаємо, що успішна реалізація структурної політики щодо забезпечення якісних соціально-економічних перетворень, можлива лише при умові системного стимулювання інноваційного розвитку, а в стратегічному вимірі – запровадження інноваційної моделі функціонування галузі. Інноваційний тип розвитку аграрного сектору економіки України має бути основним орієнтиром у розробці й запровадженні заходів галузевої структурної політики.

З огляду на протилежні тренди, що склались в світі – зростання попиту на продовольство, як через зростання чисельності населення, так і через економічне зростання країни з великою чисельністю населення, що спричиняє зростання попиту на продукцію тваринництва з одного боку, та ресурсну обмеженість виробництва сільськогосподарської продукції з територіальним зменшенням площ із сприятливими умовами природно-кліматичними для сільськогосподарського виробництва (рослинництва та тва-

ринництва), на перший план виходять інновації та адаптація національного виробника до змін, а також стимулювання застосування інноваційних технологій.

Список літератури:

1. Кашук, К.М. Вплив провайдингу інновацій на формування інноваційної інфраструктури аграрних підприємств [Електронний ресурс] / К.М. Кашук. – Режим доступу: pdaa.edu.ua/sites/default/files/nppdaa/2011/3_1/135.pdf.
2. Ковальова О.В. (2020). Інноваційний інструментарій структурної політики управління розвитком аграрного сектору економіки. Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України, (2), 99-108. <https://doi.org/10.32886/instzak.2020.02.11>
3. Баян А.В. Регіональні особливості інвестиційної діяльності в сільському господарстві. Збірник наукових праць Уманського національного університету садівництва. 2014. №84(2), 207–213.
4. Гришова І.Ю., Якайтис І.Б. (2018). Державна політика щодо реалізації механізмів управління інноваційним розвитком освіти та науки в Україні. Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України, (2), 87-93. Retrieved із <https://instzak.com/index.php/journal/article/view/770>
5. Gryshova I., Nikoliuk O., Marchuk L. Institutional aspects of the regulation of economic security of the agricultural production // Food Industry Economics. 2019. Vol.11, Issue 3. P. 23-32. doi: 10.15673/fe.v11i3.1458
6. Шабатура Т. С. Комплементарність механізмів реалізації економічного потенціалу агропродовольчих підприємств: монографія. Одеса : ТЕС, 2019. 388 с.
7. Ковальова О.В. Роль структурної політики у забезпеченні сталого розвитку

- економіки. Облік і фінанси, №4 (78), 2017. С. 147–152
8. Ковальова О.В. Структурна політика та трансформації в аграрному секторі економіки: монографія. К: ННЦ ІАЕ, 2019. 316 с.
9. Гнатєва Т. М., Лівінський А. І. Методологічне забезпечення виробничого потенціалу підприємств аграрного виробництва. Інвестиції: практика та досвід. 2019. № 5. С. 25–31. DOI: 10.32702/2306-6814.2019.5.25

ЕКОЛОГІЧНА БЕЗПЕКА ОРГАНІЧНОЇ ПРОДУКЦІЇ: МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД

Ковальова Олена Вікторівна

Доктор економічних наук, головний науковий співробітник
ННЦ « Інститут аграрної економіки»

Стиренко Лілія Миколаївна

Кандидат економічних наук, доцент
ННЦ « Інститут аграрної економіки»

В теперешній час стрімкого розвитку цифрових технологій та інноваційних продуктів, на жаль, все ще не вирішено проблему продовольчого забезпечення, оскільки приблизно три мільярди чоловік в усьому світі не мають можливості повноцінно та якісно харчуватися, а понад два мільярди чоловік страждають від дефіциту поживних мікроелементів. Одночасно із успіхами в космічній сфері та цифровізації аграрної сфери, експерти Міжнародної організації ООН свідчать про хронічне недоїдання майже 25 відсотків дітей у віці до п'яти років [1] Все це свідчить про актуальність досліджень проблем екологічної безпеки та виробництва органічної продукції для нашої країни із використання світового досвіду. Забезпечення екологічної безпеки за рахунок поліпшення систем виробництва харчових продуктів лежить в основі роботи міжнародних інституцій та декларується в декількох ЦУР

ООН (цілях устойчивого розвитку). Проблемами екологічної безпеки опікуються відомі вчені аграрники А.Балян [6], І Гришова[3,7] Т. Гнат'єва [2], О.Ковальова[4, 5], Т. Шабатура, О. Ніколюк та інші. Проте, питання сертифікації органічної продукції залишаються не вирішеними та такими, що потребують нормативного забезпечення, зокрема сучасних науково-обґрунтованих рекомендацій оцінки еквівалентності малих та середніх товаровиробників органічної продукції – суб'єктів аграрного бізнесу, що дозволить подолати економічні та організаційні труднощі стосовно контролю якості органічної продукції.

З урахуванням міжнародного досвіду[9] ми вважаємо, що сертифікація та щорічна інспекція такої органічної продукції повинна проводитись в регіональній локації на основі внутрішнього контролю в групі товаровиробників, до якої відносять дрібних фермерів, які

мають зовнішню вартість сертифікації до 5% їх обороту. Перевірка більш великих суб'єктів агробізнесу, експортерів та переробників, безумовно, повинна щорічно проходити перевірку зовнішніми інспекційними органами. По принципу утворення такої групи невеликих фермерів – виробників органічної продукції її організація повинна обрати центральний управлінський орган, встановити процедури прийняття рішень та правоздатність та характеризуватись дієвою системою внутрішнього контролю – документально підтвердженою внутрішньою системою якості на договірній основі з кожним окремим суб'єктом господарювання. Внутрішні інспектори призначаються групою та здійснюють внутрішній контроль. Вони повинні пройти відповідну підготовку. Внутрішня система якості встановлює правила, яких слід уникати або обмежити потенційні конфлікти інтересів внутрішніх інспекторів. Внутрішні інспектори проводять щонайменше один інспекційний візит до кожного індивідуального оператора, включаючи відвідування полів та споруд. Система внутрішнього контролю зберігає відповідну документацію, включаючи, принаймні, опис ферм та господарств, плани виробни-

цтва, продукцію. [3,7] Система внутрішнього контролю повинна включати застосування санкцій до фізичних осіб- членів, які не відповідають стандартам виробництва, про виявлення порушень та невідповідностей інформується орган зовнішньої інспекції, а також рекомендуються коригувальні заходи, накладені із узгодженим часом на завершення.[8]

Зовнішній орган управління оцінює ефективність системи внутрішнього контролю, з остаточною метою оцінити відповідність усім виробничим стандартам окремих операторів. За оглядовий період здійснюється щонайменше одна щорічна перевірка групи товаровиробників. Інспекція повинна включати інспекційний візит ряду окремих господарств з метою інспекції відповідності стандартам та для оцінки ефективності внутрішнього контролю.[4,8]

Орган зовнішнього контролю має задокументовану політику щодо санкцій щодо груп. У випадках, коли система внутрішнього контролю виявляє відсутність надійності та ефективності, орган зовнішньої інспекції застосовує санкції до групи в цілому, в тому числі, у випадку серйозних недоліків, відкликання сертифікації групи. У своєму звіті перед відповідними

контролюючими органами орган зовнішнього контролю повинен посилається на всі елементи цього керівного документа. [5,8]

Отже, складової екологічної безпеки у сфері виробництва та реалізації органічної продукції українських фермерів та інших суб'єктів аграрного бізнесу повинні бути жорсткі правила сертифікації якості такої продукції, що підвищить її конкурентоспроможність на світових ринках.

Список літератури:

1. <http://www.oecd.org>: DAC list of ODA Recipients
2. Гнатъева Т. М., Лівінський А. І. Методологічне забезпечення виробничого потенціалу підприємств аграрного виробництва. Інвестиції: практика та досвід. 2019. № 5. С. 25–31. DOI: 10.32702/2306-6814.2019.5.25
3. Гришова, І. Ю., Федоркін Д.В.(2018). Функціонування механізму управління екологічною безпекою аграрного виробництва. Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України, 1(1), 59-69. Retrieved із <https://instzak.com/index.php/journal/article/view/21>
4. Ковальова О.В. Структурно-організаційні чинники та сучасні тенденції розвитку сільськогосподарської кооперації в Україні. Наукові горизонти, №5 (68), 2018 р. С.3-11
5. Кропивко М.Ф., Ковальова О.В. Сутність кластера як новітньої мережевої організації спільної діяльності в агропромисловому виробництві. Економіка АПК. 2018. № 6. С. 18-30.
6. Баян А. В. Внесок аграрної науки в розвиток органічного виробництва / А. В. Баян // Вісник аграрної науки. – 2013. – № 11. – С. 9-12. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vaan_2013_11_4
7. Gryshova I., Nikoliuk O., Marchuk L. Institutional aspects of the regulation of economic security of the agricultural production // Food Industry Economics. 2019. Vol.11, Issue 3. P. 23-32. doi: 10.15673/fie.v11i3.1458
8. <https://shop.fibl.org/CHen/mwdownloads/download/link/id/1294/?ref=1>

ПРІОРИТЕТИ ЕКОЛОГІЧНОЇ БЕЗПЕКИ В АГРАРНІЙ ПОЛІТИЦІ В КОНТЕКСТІ СПІВРОБІТНИЦТВА УКРАЇНИ ТА КИТАЮ

Балян Ануш Валеріївна,

д.е.н., професор,

академік НААН, віцепрезидент НААН України

Гришова Інна Юріївна,

д.е.н., професор

Головний науковий співробітник

ННЦ «Інститут аграрної економіки» НААН України

Сьогодні Китай відіграє на світовому ринку лідируючу позицію як одна з високо розвинутих технологічних країн із інноваційною економікою, а нарощення міжнародних торгівельних відносин, зокрема в аграрній сфері, характеризує такі економічні взаємини як стратегічне партнерство для нашої держави. Досягнення Китаю в сфері екологічної безпеки в аграрній політиці в останні роки, їх вади та пріоритети є досить вагомими та актуальними щодо їх дослідження в якості успішного досвіду для побудови пріоритетних напрямів співробітництва на державному рівні з метою виконання науково-практичних завдань, що ставить Національна аграрна Академія Наук України перед науковою спільнотою. Виокремлені драйвери державної аграрної політики під впливом глобальних викликів пандемії COVID-19 свідчать про необ-

хідність активізації вітчизняних інноваційних провайдерів наукоємної продукції в агропромисловому виробництві з урахуванням національних інтересів, недостатній обсяг маркетингових досліджень сучасної кон'юнктури аграрного ринку наукоємної продукції та удосконалення технологій впровадження бізнес-проектів у вітчизняних агро формуваннях на інноваційній основі.

Одним із ключових напрямків співробітництва між Україною та Китаєм в аграрній сфері можна виділити органічне виробництво. Зростаючий попит в Китаї на органічну продукцію вітчизняних товаровиробників, де державна стратегія впливає з усвідомлення того, що кліматичні і перш за все екологічні аспекти китайської моделі зростання відповідають інтересам самого Китаю, свідчить про конкурентоспроможність та високу

якість органічного виробництва. Вектор дій в області екологічної та кліматичної політики Китаю задається і направляється в потрібне русло «зверху», політичної керівної елітою країни. Прикладом тому служить виступ Сі Цзіньпіна на XVIII з'їзді партії в 2012 році, в якому йдеться про розворот від суто кількісного до якісного зростання. Політичне керівництво постійно рекламує ці цілі і вимірює успіхи суб'єктів прийняття рішень в провінціях дотриманням цих вимог. [1] За оцінками міжнародних експертів під органічним виробництвом у Китаї сьогодні знаходиться 3 млн гектарів, або 60% всіх сільгоспземель.

Зауважимо для порівняння, що у 2018 році Україна займала четверте 4 місце за обсягами експорту органічної продукції до ЄС, поступаючи Китаю, Еквадору та Домініканській Республіці. В умовах світової пандемії COVID-19 Китай залишається одним із надійних та перспективних імпортерів української аграрної продукції і сировини та майже не зупиняв купівлю української кукурудзи або продуктів переробки олійних, за винятком лютого (державні свята та пік епідемії коронавірусу в Китаї). Наразі серед зернових культур Україна експортує до Піднебесної куку-

рудзу і ячмінь, що, певним чином, обумовлено торгівельною війною Китаю та США та нарощенням внутрішнього споживання. За прогнозами на кінець 2020 року Україна й надалі нарощуватиме поставки зерна, гороху та кукурудзи до Китаю через великий попит на зернові для формування запасів державних страхових продуктових резервів внаслідок надзвичайних ситуацій та забезпечення продовольчої безпеки, але за умови підписання Протоколу фітосанітарних вимог щодо експорту цих культур.

Окрім зерна, Китай може бути перспективним ринком збуту м'яса птиці, однак на сьогодні в українських виробників курятини відсутня можливість для прямих поставок їх продукції в КНР, процес отримання акредитації для поставок Україною м'яса птиці високої якості до Китаю все ще в довгому процесі.

Оскільки Китай посідає четверте місце серед найбільших органічних ринків за вартістю, прогнози зростання продажів їх органічної продукції зумовлені тенденцією до загального оздоровлення населення та забезпечення продовольчої безпеки. За даними експертів, органічне молоко переважає в загальній вартості продажів і становить

понад 70% загальної ринкової вартості. На 2018 рік в Китаї зафіксовано 6308 органічних виробників, 6865 органічних переробників. Переважно всю продукцію країна експортує, в країні зареєстровано майже 1200 експортерів органічних продуктів харчування і 66 імпортерів.[1] Ці цифри мають тенденцію до стрімкого росту.

Отже, країна, яка відома своїми екологічними проблемами, на державному рівні опікується покращенням якості життя та продовольчої безпеки населення, демонструє свій вплив на світових продовольчих ринках та імідж екологічності своєї органічної продукції і безпеки за допомогою жорсткого державного контролю, сертифікації своєї продукції, дієвих державних механізмів, участі у світових екологічних програмах, політичній волі та соціальної відповідальності бізнесу. В основному експортується продукція на ринки Північної Америки, Європи та Японії. До таких продуктів належить мед, соєвий порошок, квасоля, кунжут, волоські горіхи, гарбузове насіння, зерно, олія, овочі, фрукти, напої, молочна продукція, птиця та аквакультура. [2]

В Китаї не приховують наявність конфлікту між економічними та екологічними цілями в кризових

умовах. Досягнення високого рівня зайнятості і суспільної стабільності в умовах боротьби з економічними наслідками пандемії COVID-19 можливе на основі кількісного зростання, де вимоги впровадження екологічних технологій в довгостроковій перспективі розглядаються як потенціал економічного піднесення. Але в короткостроковій перспективі внутрішній економічний облік природоохоронних витрат свідчить про подорожчання виробництва і необхідності надання субвенцій на ці цілі, відволікаючих ресурси, яких не вистачає в інших сферах. Проте, Китай впевнено демонструє курс на реалізацію заходів щодо захисту навколишнього середовища. В області захисту навколишнього середовища китайські політики заради власних інтересів підуть шляхом сталого розвитку економіки.

Список літератури:

1. <https://www.ipg-journal.io/rubriki/ehkologija-i-ustoichivoe-razvitie/statja/show/nebo-nad-pekinom-889/>
2. Баян А.В. Регіональні особливості інвестиційної діяльності в сільському господарстві. Збірник наукових праць Уманського національного університету садівництва. 2014. №84(2), 207–213.
3. Ковальова О.В. Роль структурної політики у забезпеченні сталого розвитку економіки. Облік і фінанси, №4 (78), 2017. С. 147–152
4. Ковальова О.В. Структурно-організаційні чинники та сучасні тенденції роз-

- виту сільськогосподарської кооперації в Україні. Наукові горизонти, №5 (68), 2018 р. С.3-11
5. Кропивко М.Ф., Ковальова О.В. Сутність кластера як новітньої мережевої організації спільної діяльності в агропромисловому виробництві. Економіка АПК. 2018. № 6. С. 18-30.
6. Гришова І.Ю., Якайтис І.Б. (2018). Державна політика щодо реалізації механізмів управління інноваційним розвитком освіти та науки в Україні. Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України, (2),87-93. Retrieved із <https://instzak.com/index.php/journal/article/view/770>
7. Gryshova I., Nikoliuk O., Marchuk L. Institutional aspects of the regulation of economic security of the agricultural production // Food Industry Economics. 2019. Vol.11, Issue 3. P. 23-32. doi: 10.15673/fie.v11i3.1458
8. Гнатєва Т. М., Лівінський А. І. Методологічне забезпечення виробничого потенціалу підприємств аграрного виробництва. Інвестиції: практика та досвід. 2019. № 5. С. 25–31. DOI: 10.32702/2306-6814.2019.5.25

ЗАГАЛЬНО-ТЕОРЕТИЧНИЙ АСПЕКТ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПРОХОДЖЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ В УКРАЇНІ

Гришук Аліна Борисівна

доцент кафедри адміністративно-правових дисциплін,
кандидат юридичних наук
Львівський державний університет внутрішніх справ

Проць Іванна Миколаївна

доцент кафедри адміністративно-правових дисциплін,
кандидат юридичних наук
Львівський державний університет внутрішніх справ

Ключові слова: державна служба, державні службовці, право, правове регулювання, законодавство.

Key words: civil service, civil servants, law, legal regulation, legislation.

З-поміж комплексу заходів (організаційних, фінансових, правових), спрямованих на досягнення цілей реформування державної служби, надважливу роль виконує її правове регулювання.

Нормативно-правове регулювання, як зазначає Є. Додін, охоплює цілісну сукупність нормативно-правових актів, що містять основний масив норм національного права, чи єдність, забезпечену передусім встановленими у Конституції принципами, іншими вихідними положеннями, та складається з інститутів, функціонально орієнтованих на досягнення цілей і ідеалів, позначених в її центральній підсистемі – законодавстві [1, с. 71].

На основі аналізу дисертаційних досліджень у галузі адміністратив-

ного права, нормативно-правового регулювання діяльності державних службовців в Україні доцільно виділити особливу роль Конституції України. Це зумовлено, по-перше, тим, що вона, будучи актом вищої юридичної сили, становить правову базу поточного законодавства соціальної держави [2, с. 11–12]. У ній отримують юридичне закріплення різні види правових актів, що видають державні органи. По-друге, Конституція України є системо-утворюючим правовим актом, оскільки у ній відображено вертикальну та горизонтальну структури національного законодавства. По-третє, крім регулятивної функції, Основний Закон країни забезпечує внутрішню єдність норм національної правової систе-

ми й ефективні правові зв'язки із міжнародним законодавством.

Сучасне нормативно-правове регулювання діяльності державних службовців охоплює Закон України «Про державну службу» від 10.12.2015 року №889 основними новелами якого є: виведення за межі сфери його дії політичних посад та посад патронатної служби, а також посад працівників, які виконують функції з обслуговування та допоміжні функції; політичну неупередженість державних службовців; визначають повноваження керівника державної служби в державних органах; систему класифікацію посад державної служби залежно від характеру та обсягу повноважень державних службовців, їх кваліфікації та професійної компетентності; єдині умови вступу на державну службу шляхом проведення відкритого конкурсу; створення комісії з питань вищого корпусу державної служби, уведення щорічного оцінювання результатів службової діяльності державного службовця; уведення системи дисциплінарної відповідальності державних службовців з вичерпним переліком підстав щодо притягнення до дисциплінарної відповідальності та порядком накладення стягнень за дисциплінарні проступки; встановлення вичерпного

переліку підстав припинення державної служби тощо [3].

Право державної служби (цей термін відомий конституційному праву розвинутих країн – ФРН, Франції, Великій Британії) – це публічне право, тобто право багатонаціонального народу – конституційного законодавця України – на безумовне виконання, а за необхідності, забезпечення виконання його Конституції і законів, а також право громадян України на виконання державної служби у конституційному порядку (рівноправного доступу до державної служби) і законодавчо-адміністративному порядку, що встановлює процедури вступу, виконання, проходження та припинення державної служби [4, с.153].

Право державної служби реалізується законодавчо у формі державного права, що охоплює норми конституційного, адміністративного, кримінального та бюджетно-фінансового права. Право державної служби не може бути вичерпано і забезпечене за допомогою контрактно-трудових форм, оскільки не може бути зведене ні до відрядно-трудових операцій, ні до погодинної форми оплати трудових відносин.

Діяльність державних службовців регулюють, певною мірою, Закони України «Про Кабінет Міні-

стрів України» [5], «Про центральні органи виконавчої влади» [6], «Про запобігання корупції» [7], «Про професійні спілки та гарантії їх діяльності» [8].

Акти Президента України також відіграють важливу роль у реалізації права громадян на державну службу та її проходження, за необхідності Президент видає укази, розпорядження, зокрема і в галузі державної служби, які мають обов'язкову силу на території України [9]. Важливими є укази Президента України: щодо схвалення Концепції адаптації інституту державної служби в Україні до стандартів Європейського Союзу; Про затвердження Річної національної програми співробітництва Україна – НАТО на 2015 рік; про Національну стратегію сприяння розвитку громадянського суспільства в Україні на 2016 – 2020 роки; про стратегію державної кадрової політики на 2012–2020 роки, щодо удосконалення управління державною службою в Україні, про День державної служби та інші [10; 11; 12; 13].

Істотне значення для нормативно-правового регулювання діяльності державних службовців мають постанови Кабінету Міністрів України, що забезпечують виконання Конституції України, законів, указів та розпоряджень Пре-

зидента України. З-поміж них доцільно виокремити Постанови Кабінету Міністрів України: від 25 березня 2015 р. № 171 щодо Порядку проведення спеціальної перевірки стосовно осіб, які претендують на зайняття посад з підвищеним корупційним ризиком; від 29 квітня 2015 р. Антикорупційної стратегії на 2015–2017 роки» та інші [14; 15; 16].

Основні цілі реалізації державної кадрової політики у сфері проходження державної служби визначені в Стратегії державної кадрової політики на 2012–2020 рр., у якій передбачаються подолання негативних тенденцій розвитку людських ресурсів та стимулювання позитивних процесів кадрового розвитку; створення правового, організаційного, ресурсного забезпечення для всебічної реалізації трудового, творчого та інтелектуального потенціалу особистості; консолідацію зусиль усіх суб'єктів державної кадрової політики в процесі її узгодженого формування і реалізації; забезпечення високої динаміки професійного зростання кадрів та ефективного використання їх потенціалу [17].

Удосконалення законодавства, що регламентує службові відносини державних службовців, прямо пов'язане з виконанням завдання

кардинального підвищення ефективності державної служби. Законодавство про державну службу спрямоване на створення стимулів до сумлінного й ініціативного виконання службових обов'язків, введення необхідних обмежень і заборон, встановлення адекватно витраченим зусиллям винагороди за працю. Ці чинники, своєю чергою, безпосередньо впливають на результати професійної діяльності державних службовців, а отже, на здійснення відповідним органом покладених на нього функцій. Завдання формування обґрунтованої системи нормативно-правового регулювання діяльності державних службовців України покликане сприяти ефективному і сталому розвитку держави.

Отже, нормативно-правове регулювання діяльності державних службовців в Україні – це специфічний різновид правового регулювання, що підпорядковується загально-соціальним закономірностям, які відображають об'єктивні зв'язки, що існують між системою права, яка визначає державно-управлінські відносини, та іншими соціальними системами – політичною, економічною, культурною.

Список літератури:

1. Додин Е. В. Административная ответственность в свете Конституции Украины. Е. В. Додин. Юридичний вісник. 1997. № 3. С. 70–74.
2. Конституція України : науково-практичний коментар. 2-ге вид., перероб. і допов. В. Я. Тацій, О. В. Петришин, Ю. Г. Барабаш та ін. Х.: Право, 2011. 1128 с.
3. Про державну службу: Закон України від 10.12.2015 р. № 889-VIII URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/889-19>
4. Закони про тимчасовий устрій України 29 квітня 1918 р. URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/n0004300-18>
5. Про Кабінет Міністрів України : Закон України від 27.02.2014 № 794-VII URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/794-18#Text>
6. Про центральні органи виконавчої влади : Закон України від 17.03.2011 № 3166-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3166-17#Text>
7. Про запобігання корупції : Закон України від 14.10.2014 № 1700-VII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1700-18#Text>
8. Про професійні спілки, їх права та гарантії діяльності : Закон України URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1045-14#Text>
9. Конституція України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96%D0%B2%D1%80#Text>
10. Про Концепцію адаптації інституту державної служби в Україні до стандартів Європейського Союзу : Указ Президента України від 05.03.2004 № 278/2004. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/278/2004>
11. Про затвердження Річної національної програми співробітництва Україна – НАТО на 2015 рік: Указ Президента України від 23.04.2015 № 238/2015. URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/238/2015>
12. Про Стратегію державної кадрової політики на 2012–2020 роки : Указ Президента України від 01.02.2012

- № 45/2012. URL:<http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/45/2012/paran8#n8>
13. Про Національну стратегію сприяння розвитку громадянського суспільства в Україні на 2016 – 2020 роки: Указ Президента України від 26 лютого 2016 року № 68/2016. URL:www.president.gov.ua/documents/682016-19805
 14. Про затвердження Порядку проведення спеціальної перевірки стосовно осіб, які претендують на зайняття посад, які передбачають зайняття відповідального або особливо відповідального становища, та посад з підвищеним корупційним ризиком, і внесення змін до деяких постанов Кабінету Міністрів України : Постанова Кабінету Міністрів України від 25.03.2015 № 171. URL:zakon.rada.gov.ua/go/171-2015-p
 15. Про затвердження Державної програми щодо реалізації засад державної антикорупційної політики в Україні (Антикорупційної стратегії) на 2015–2017 роки : Постанова Кабінету Міністрів України від 29.04.2015 № 265. URL:<http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/171-2015-%D0%BF>
 16. Про віднесення деяких посад працівників органів державної влади, інших державних органів, установ до відповідних категорій посад державних службовців та визнання такими, що втратили чинність, деяких актів Кабінету Міністрів України : Постанова Кабінету Міністрів України від 13.05.2013 № 350. URL:zakon.rada.gov.ua/go/350-2013-p
 17. Про Стратегію державної кадрової політики на 2012–2020 роки : Указ Президента України від 01.02.2012 № 45/2012. URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/45/2012/paran8#n8>

ДИСТАНЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ У ДЕРЖАВНІЙ СЛУЖБІ: ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ

Проць Іванна Миколаївна

доцент кафедри адміністративно-правових дисциплін,
кандидат юридичних наук
Львівський державний університет внутрішніх справ

Гришук Аліна Борисівна

доцент кафедри адміністративно-правових дисциплін,
кандидат юридичних наук
Львівський державний університет внутрішніх справ

Ключові слова: державна служба, технології, фахівці, освіта, інформація.
Key words: civil service, technology, specialists, education, information

На відміну від зарубіжних моделей, українська дистанційна освіта більш наближена до нашого споживача і є більш демократична. Органічно поєднуючи в собі змішані технології відкритої освіти (кейс-технології, TV-технології, мережеві технології), українська дистанційна освіта стає найбільш доступна широким масам населення, роблячи можливим здобувати освіту не на все життя, а все життя. Сучасне інформаційне суспільство висуває вимоги до системи освіти, основні з яких можна сформулювати так: вміння самостійно знаходити, накопичувати і переосмислювати наукові знання; вміння студентів самостійно орієнтуватися в сучасному інформаційному суспільстві [1].

Еволюція інформаційно-комунікаційних технологій, інформатизація суспільства, зміна способів

розповсюдження та застосування інформації значно впливають на процес навчання. Одним із сучасних засобів реалізації процесу навчання на основі інформаційно-комунікаційних технологій є дистанційна освіта. Дистанційні форми і методи навчання сприяють індивідуалізації процесу професійної підготовки майбутніх фахівців, збільшують обсяг самостійної роботи, формують інформаційну культуру, наштовхують на використання інноваційних засобів знаходження та використання інформації.

Освіта, спрямована на всебічний розвиток людини яка є особистістю та найвищою цінністю суспільства, виховання високих моральних якостей, розвиток її талантів і фізичних здібностей, формування громадян, які мають здатність до

свідомого суспільного вибору, збагачення на цій основі інтелектуального, культурного, творчого потенціалу народу, підвищення рівня освіченості народу, забезпечення усіх сфер діяльності кваліфікованими фахівцями. Сучасний рівень розвитку наукових досліджень у галузі державної служби сприяє забезпеченню постійної, послідовної, кваліфікованої освіти державних службовців та посадових осіб місцевого самоврядування, яка визначається Постановою Кабінету Міністрів України «Про затвердження Положення про систему підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації державних службовців і посадових осіб місцевого самоврядування» [2].

У державотворчому процесі освіта управлінських кадрів упродовж життя забезпечує стабільність розвитку суспільного виробництва, є засобом розширеного відтворення його інтелектуального, духовного й культурного потенціалу, а тому має стати пріоритетом соціальної державної політики.

Професійне становлення і розвиток державних службовців у системі безперервної професійної освіти можна розглядати як багатогранний феномен, основні характеристики якого відповідають цілісній, динамічній та відкритій

системі, найважливішими атрибутами якої є належна структура, мета й завдання, зміст, методи і форми діяльності [3, с.14].

Розглянемо одне з визначень «освіта», яке є, на наш погляд, найбільш оптимальним і точним: це певне надбання особистості, що проявляється у її поведінці. Звідси мінімум кілька принципово важливих висновків для продовження розгляду проблеми, власне пошуку інноваційної моделі безперервної освіти державних службовців у контексті навчання впродовж життя:

- освіта належить головним чином до індивідуальної, спеціальної культури людини і перебуває в психіці суб'єкта (особистості);
- освіта формується у процесі навчання, пізнання світу, набуття людиною власного життєвого досвіду, соціальної практики;
- освіта – безперервний процес, що залежить від стану середовища, в якому відбувається розвиток людини, і від індивідуальної творчості людини [4, с. 213-214].

У контексті зазначеного стає зрозуміло, що освіта державних службовців в сучасному світі має бути максимально індивідуалізованою; будуватися на найкращих освітніх технологіях; бути в безперервному розвитку.

Серед основних характеристик безперервної освіти державних службовців, на нашу думку, можна визначити такі: масовий, всеохоплюючий характер освіти. Тобто освіта перестає бути певною мірою елітарною сферою, предметом небагатьох – еліти. Освіта стає предметом більшості, передусім дорослого населення тих країн, які гостро відчувають необхідність переходу від індустріальних та постіндустріальних суспільств до суспільств інформаційних [5, с. 99-100].

Аналіз теорії та практики застосування дистанційних технологій у навчальному процесі дозволив виявити їх найбільш привабливі особливості: гнучкість, модульність, паралельність, асинхронність, нова роль викладача, нові функції студента, спеціалізований контроль якості освіти, використання спеціалізованих інноваційних технологій та засобів навчання [5, с. 278].

Останнім часом отримав розповсюдження термін «електронне навчання», який означає процес дистанційного навчання в електронній формі через мережу Інтернет із використанням освітніх інформаційних технологій на базі систем управління навчанням. «Електронне навчання» на сьогодні є розширенням поняття «дистанційне

навчання» та означає різні форми та способи навчання на основі сучасних інформаційних технологій та мережі Інтернет. Упровадження сучасних дистанційних технологій в освітню систему традиційного професійного навчання доповнює, удосконалює, розвиває її за рахунок створення мобільного інформаційно-освітнього середовища, на базі яких для вивчення окремих навчальних дисциплін створюються дистанційні курси з навчальними матеріалами для мережевого навчання [6, с. 278].

Упровадження у професійну підготовку державних службовців дистанційних технологій обумовлене такими перевагами у порівнянні з традиційним навчанням, як наочність, наявність оперативного зв'язку, можливість індивідуального підходу, можливість здійснювати навчання на своєму робочому місці, можливість організації групових форм навчання розподілено у просторі та часі з використанням навчального інформаційного середовища.

Використання дистанційних технологій дозволяє опосередковано керувати самостійною підготовкою студентів, використовуючи для цього засоби теле-комунікацій та Інтернету, та закладає основи для реалізації принципу «навчати-

ся все життя» у подальшій професійній діяльності державного службовця. У разі використання як бази для реалізації дистанційних технологій навчання інформаційних систем, які мають розвинені мережеві засоби комунікацій, з'являється можливість оптимізувати та частково автоматизувати процеси вивчення нового матеріалу, формування професійних умінь та навичок, передачі результатів та оцінювання самостійної роботи студентів [7].

Розвиток інноваційної освіти державних службовців та посадових осіб місцевого самоврядування передбачає розвиток наступних складових, що обумовлюють її функціонування у сучасному суспільстві:

1) створенням сприятливих, творчих умов у сфері освіти державних службовців з метою генерації та культивування інноваційного процесу, що обумовлюються політичними і економічними процесами у суспільстві;

2) забезпеченням матеріальних можливостей педагогічних інновацій, обумовленим економічною політикою держави;

3) формування особистості, що володіє інноваційної здатністю аналізувати, прогнозувати і моделювати професійний результат

своєї діяльності, а також планувати впровадження інновацій у професійну діяльність;

4) створенням інноваційної системи навчання, що складається з, інноваційного процесу навчання та спирається на інноваційну концепцію професіоналізації державного управління та розвитку громадянського суспільства;

5) включенням в інноваційну систему освіти інноваційної системи виховання, яка передбачає формування духовної та моральної особистості.

Сучасна система підготовки та підвищення кваліфікації державних службовців та посадових осіб місцевого самоврядування знаходиться на переломному методологічному і технологічному етапі свого розвитку і її головним завданням має стати формування «нового управлінця» – професійного, високomorального та здатного до інноваційного мислення [8, с. 69-70].

Підсумовуючи вищевикладене, слід зауважити, що дистанційні освітні технології – це організаційно-правовий механізм підвищення доступності освіти та подолання цифрової нерівності, що є одним з основних принципів, які визначають умови формування інформаційного суспільства. Організаційні складові інтегрування кур-

сів електронного навчання із застосуванням дистанційних освітніх технологій класифікуються за блокам: методологічний, методичний, інформаційний, комунікативний, контрольний.

З уваги на значущість інформаційних технологій у сучасному світі, а також їх використання для інтеграції держави в глобальне інформаційне суспільство, є необхідність системного правового регулювання, що забезпечує певні гарантії стабільного розвитку та захисту інтересів учасників єдиного освітнього простору в Україні.

Список літератури:

1. Про Основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007-2015 роки: Закон України від 09.01.2007 № 537-V. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=537-16>.
2. Про затвердження положень про прийом, стажування в органах державної влади і органах місцевого самоврядування слухачів, працевлаштування випускників Національної академії державного управління при Президентові України, а також переліку органів державної влади, органів місцевого самоврядування, в яких проводиться у 2013–2018 роках стажування слухачів Національної академії: постанова Кабінету Міністрів України від 01.04.2013 №255. URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/main>.
3. Леліков Г. Організаційно-правове удосконалення державної служби. Г. Леліков. Вісник УАДУ. 1999. № 4. С. 13–19.
4. Титенко С. В. Керування контентом веб-систем безперервного навчання. С. В. Титенко, О. О. Гагарін. XV Міжнародна наук. практ. конф. «Інформаційні технології в економіці, менеджменті і бізнесі. Проблеми науки, практики і освіти»: зб. матеріалів Міжнар. наук.-практ. конф., Київ, 23-26 лют. 2010 р. К.: Європ. ун-т, 2010. 290 с.
5. Полат Е. С. Теория и практика дистанционного обучения: учеб. пособие для студ. высш. пед. учеб. заведений. Е. С. Полат, М. Ю. Бухаркина, М. В. Моисеева; под. ред. Е. С. Полат. М.: Академия, 2004. 416 с
6. Кухаренко В. М. Методика розробки дистанційних курсів для державних службовців. Прикладна статистика: проблеми теорії та практики. В. М. Кухаренко. Збірник. наук. праць. Вип. 3. К., 2008. С. 278–285
7. Болюбаш Н.М. Фактори та умови формування професійної компетентності майбутніх економістів засобами інформаційного середовища Moodle. Н.М. Болюбаш. Інформаційні технології і засоби навчання. 2010. № 3 (17). URL: <http://www.ime.eduua.net/em17/emg.html>.
8. Дегтярьова Л.М. Роль наочності в процесі дистанційного навчання. Л.М. Дегтярьова, А.О. Дегтярьова. Вісник СЧУ ім. В. Даля. Луганськ, 2008 № 9 (127). С. 69-71.

FEATURES OF FORMATION OF ADVERTISING STRATEGY OF MULTI-NATIONAL ENTERPRISES, TAKING INTO ACCOUNT CULTURAL FACTORS

Varlamova M.L.,

PhD in Economics, Vasył' Stus Donetsk National University, Vinnytsia

Shkurat M.Ye,

PhD in Economics, Vasył' Stus Donetsk National University, Vinnytsia

Keywords: multinational enterprise, cross-cultural management, advertising strategy, cultural dimensions.

Relevance of research. In today's competitive environment, more and more attention needs to be paid to the need to form an effective advertising strategy that emphasizes competitive advantages and form in the minds of the target audience such a brand image that inspires confidence and desire to consume company's products or services. The problem of forming such a strategy is especially acute when the company enters foreign markets due to the growing influence of cultural factors that lead to different perceptions of the same concept of advertising in different regions.

The purpose of the study is to highlight the features of the formation of the advertising strategy of multinational enterprises, taking into account cultural factors.

Presentation of the main material. The problem of cultural differences has been studied by many scholars, in

particular E. Hall [3, 4], K. Rapay [2], G. Hofstede [5, 6], who made the greatest contribution to the grouping of countries by certain cultural characteristics. In particular, E. Hall divided cultures into high- and low-contextual, as well as countries with monochrome and polychrome perception of time, which allowed on the basis of selected features to form a management model for a certain group of people with certain features [3, 4]. More detailed is the approach of G. Hofstede, who in his theory of cultural dimensions identified more features for the division of cultures and countries, respectively [5, 6]. This concept is used in cross-cultural management, as it is characterized by the selection of cultural features from the standpoint of management.

K. Rapay's research is related to proving the strong influence of cultural features on marketing

activities, in particular on advertisement [2]. Implementations of its concept on the example of well-known multinational companies prove the importance of the influence of culture on the perception of advertising message.

According to the concept of K. Rapay, the formation of the attitude to the brand, product or service is subconsciously influenced by the first impression of the consumer, which can change radically only during the emotional shock of a collision another time. Thus, when a MNE enters the market of a country for the first time, the advertising strategy should form a perception of goods or services that corresponds to the marketing strategy of the enterprise and subconsciously forms positive associations given the cultural levers of consumer behavior.

For a multinational enterprise there is a problem of adaptation or standardization of advertising strategy. MNE can use ethno-, poly-, regiocentric and global approaches in their activities, but the ethnocentric approach, which involves the use of unchanged approaches of the country of origin of the parent company, in advertising in modern conditions is ineffective. With a polycentric approach in building an advertising strategy, the company maximally adapts advertising to the local market,

but this approach requires significant costs. The region-centric approach involves the adaptation of advertising to a specific region, which is common today. With a global approach, the strategy is formed taking into account all cultural characteristics on the basis of a common one for all markets. Each of these approaches has its advantages and disadvantages and depends directly on the products and services available on the market.

The main direction of development of cross-cultural management in advertising activity, in our opinion, should be the development of business management strategies based on a synergistic approach to the management of socio-cultural diversity. This approach seems the most promising, as it allows you to most effectively build partnerships based on respect for cultural differences in intercultural interaction. Knowledge of the organizational aspects of building advertising communication, specific to different cultures, is the driving force, increases opportunities to compete in international markets.

Characterizing Ukraine in terms of cultural measurements of G. Hofstede should emphasize the high level of power distance, prevention of uncertainty and long-term orientation (Fig. 1).

Fig. 1. Criteria of cultural measurements for Ukraine according to G. Hofstede [5]

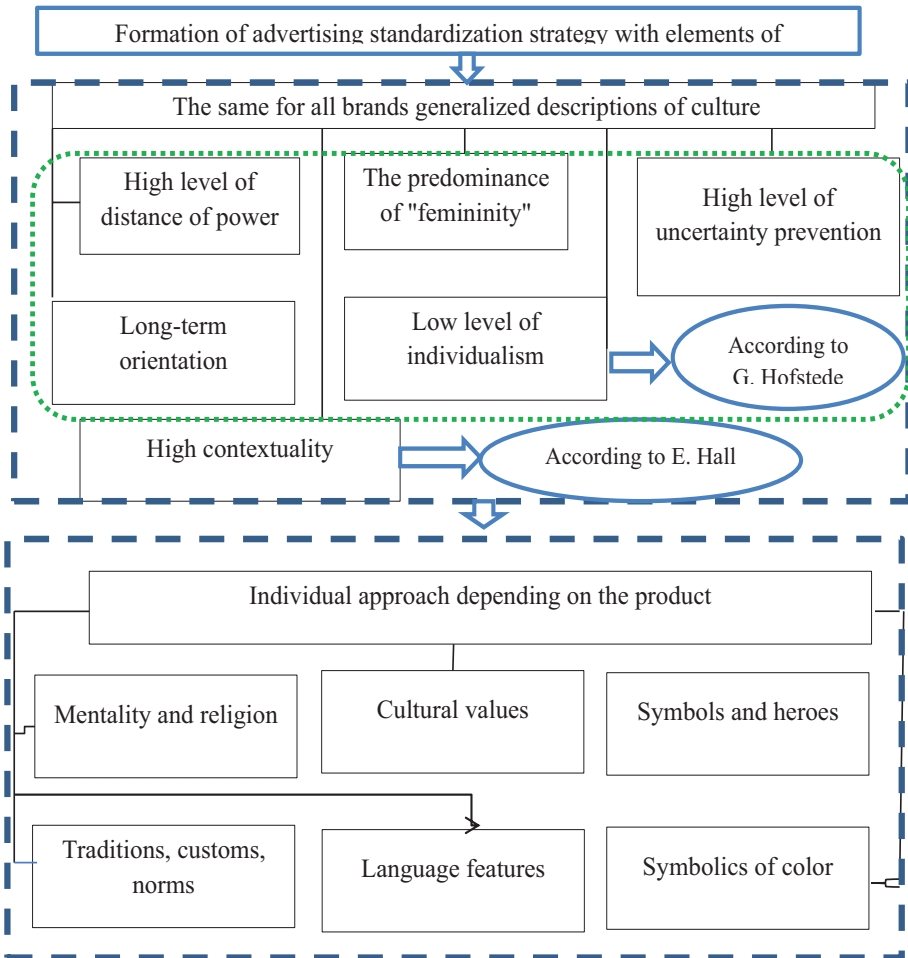

Fig. 2. Conceptual model of advertising strategy formation

Source: author's

This indicates the need for advertising to focus on long-term consumption, for example, and clearly indicate the benefits.

Based on the analysis, a conceptual model of forming a strategy for advertising MNEs in the Ukrainian market was formed (Fig. 2).

Analysis of cross-cultural features of the Ukrainian market according to this model, in our opinion, will allow MNEs not only to choose an adequate advertising strategy, but also will be the basis for developing an effective advertising product that takes into account key national characteristics.

The developed model can be used to analyze the markets of other countries.

As advertising becomes increasingly global, MNE needs to focus on adapting to foreign markets. In the case of importing products to other countries with different cultural characteristics, there should be a correction of product positioning in advertising, taking into account national and cultural characteristics: human behavioral signals; artistic techniques that reflect the intended emotional mood; images that have a specific symbolic meaning in culture; social and national symbols shown by the

image of the person or character representing the message.

Conclusions. The conducted researches allow to draw conclusions that for formation of advertising strategy of MNE it is necessary to analyze cross-cultural differences in detail. The perception of advertising and consumer behavior when choosing goods depends on it. The key to successful MNE advertising in the Ukrainian market is its partial adaptation. The most effective are the use of advertising strategies for full or partial adaptation to consumer needs.

References

1. Kiyanita Ye.O. Advertisement as a tool of advertising communication [Electronic resource]. – Access mode: <https://core.ac.uk/download/pdf/33687545.pdf>
2. Rapay K. Cultural code. How we live, what we buy and why. – M.: Alpina.Business, 2019. – 238 p.
3. Hall E.T. Hidden differences: studies in international communication / E.T. Hall. – Hamburg: Grunder and Jahr, 1985. ISSN 2074-5354 (print), ISSN 2522-9745 (online).
4. Hall's cultural factors [Electronic resource]. – Access mode: http://changingminds.org/explanations/culture/hall_culture.htm
5. Hofstede G. Motivation, leadership and organization: do American theories apply abroad? / G. Hofstede // Organization Dynamics. – V. 9. – Issue 1. – 2004. – P. 42-63.
6. Hofstede Insights [Electronic resource]. – Access mode: <https://hi.hofstede-insights.com/>

